

Л е н а. И мене не забравяшъ.
М о н и Ей Богу!

Л е н а. Не току тъй Аллахъ е благословилъ харема за турчина.

М о н и. И азъ се убеждавамъ, че и българина е малко турчинъ.

Л е н а. Защо малко?

М о н и. Защото, ако имахъ харемъ, бихъ избралъ само Рина и тебе.

Л е н а И още десетина потайно.

М о н и. Не ме обиждай.

Л е н а. Истината е неприятна — знамъ, но тя си остава истина.

VI.

Влиза Захарина.

Да отиваме на обѣдъ, готово!

VII.

Пресреща ги Сека.

С е к а. Вани донесълъ дрехитъ на господаря. Ще ги пробва ли?

З а х а р и н а. (засмяна) Като се нахранимъ. Пъкъ вие си постоите до тогазъ и си поговорете... Че нали ужъ...

С е к а. (засрамена) То... ами де да го поканя?

З а х а р и н а. Покани го тукъ.

С е к а. Само да изцапа.

З а х а р и н а. (шегозито) Нищо, нищо. То сега е снѣгъ... Нѣма да изцапа. (излиза).

С е к а. (застанала на прага) Ела тука!